

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. M. Č.**, bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. I. Ď., advokátkou so sídlom v M., proti žalovanej **T., a.s.**, so sídlom v M., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. J. M. & JUDr. M. K., s.r.o., so sídlom v Ž., **o určenie neplatnosti výpovede**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 8 C 3/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. marca 2012, sp. zn. 7 Co 385/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom zo 14. septembra 2011, č.k. 8 C 3/2010-220 zamietol žalobu o určenie neplatnosti výpovede danej žalobcovi listom z 18. augusta 2009. Žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 497,39 €. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že vzhľadom na odvolanie z funkcie generálneho riaditeľa žalobca prestal spĺňať požiadavku vymenovania v zmysle § 42 ods. 2 Zákonníka práce, preto žalovaná správne uplatnila výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d/, bod 2. Zákonníka práce, ktorý bol po obsahovej i formálnej stránke náležitý. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu i žalovanej rozsudkom z 21. marca 2012, sp. zn. 7 Co 385/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 O.s.p. vo veci

samej potvrdil a vo veci trov konania zmenil tak, že žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 596, 87 €. S odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Osobitne sa vyjadril len k dôvodom odvolania žalobcu. Uviedol, že odvolaním žalobcu z funkcie generálneho riaditeľa zanikla povinnosť žalovanej prideľovať žalobcovi prácu zodpovedajúcu tejto funkcii, rovnako ako povinnosť žalobcu takú prácu vykonávať. Keďže iná práca nebola medzi účastníkmi pracovného pomeru dohodnutá, nastal stav, v ktorom chýbal druh práce ako jeden zo základných prvkov pracovného pomeru, preto bol daný výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d/, bod 2. Zákonníka práce (R 28/2010). K námietke žalobcu, že k skončeniu pracovného pomeru nedošlo v dvojmesačnej lehote od jeho odvolania z funkcie v súlade s ustanovením § 63 ods. 3 Zákonníka práce, uviedol, že uvedené ustanovenie sa vzťahuje na prípady porušenia pracovnej disciplíny, a nesúvisí s uplatneným výpovedným dôvodom, pri ktorom Zákonník práce lehotu neustanovuje. Zmenu rozhodnutia o trovách konania odôvodnil § 220 O.s.p. s tým, že žalovanej priznal ich náhradu zvýšenú o sumu DPH (99,48 €), ktorú súd prvého stupňa priznať opomenul. O trovách odvolacieho konania si vyhradil rozhodnúť samostatným uznesením (§ 214 ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1, 2 O.s.p.).

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil ustanoveniami § 241 ods. 1 písm. a/ a c/ O.s.p. Predovšetkým namietal nesprávny výklad § 42 ods. 2 Zákonníka práce a s tým súvisiace nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov. Spôsob, akým súdy uvedené ustanovenie vyložili, sa vzťahuje na prípady, kedy pracovný pomer vznikol až po vymenovaní (zvolení) zamestnanca do funkcie; u žalobcu však o taký prípad nešlo. Jeho pracovný pomer vznikol pred vymenovaním do funkcie, pričom k poslednej úprave vzájomných vzťahov účastníkov pracovného pomeru došlo prostredníctvom Dohody o zmene pracovných podmienok z 30. septembra 2008, v ktorej sa účastníci dohodli o.i. na tom, že v prípade odvolania zamestnanca z funkcie pracovný pomer nekončí. Žalovaná v zmysle uvedeného dojednania ponúkla žalobcovi iné pracovné miesto, ktoré žalobca z viacerých dôvodov neprijal. Vzhľadom na to mala žalovaná uplatniť výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (nadbytočnosť), nie podľa § 63 ods. 1 písm. d/, bod 2. Zákonníka práce (nesplňanie požiadaviek podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce). Súdy nižších stupňov uvedené skutočnosti nezohľadnili; odvolací súd sa nimi vo svojom rozhodnutí nezaoberal napriek tomu, že boli uvedené v odvolaní, čím zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcou v nedostatku odôvodnenia. Navyše nepripustil proti svojmu rozsudku dovolanie, aj keď išlo o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu. Z týchto dôvodov navrhol dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu plne stotožnila s právnym posúdením veci súdmi nižších stupňov a navrhla ho ako procesne neprípustné odmietnuť. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu považovala za zrozumiteľné, dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Názor žalobcu o jeho nedostatočnosti a nepresvedčivosti označila len za dôsledok nevyhovenia predstave žalobcu o jeho náležitostiach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanvej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd

preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je právne významné samotné tvrdenie účastníka o existencii určitej procesnej vady, ale až zistenie, že k namietanej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľa je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, spočívajúceho v tom, že odvolací súd sa „nezaoberal všetkými skutočnosťami, ktoré žalobca v podanom odvolaní namietal.“

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcovi bolo niektoré z týchto práv odňaté, prípustnosť dovolania preto ani z uvedeného ustanovenia nemožno vyvodiť.

Nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (tzv. nepreskúmateľnosť), na ktorom dovolateľ prípustnosť dovolania založil, nie je vadou konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu

z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998). Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd len pre úplnosť dodáva, že kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (II. ÚS 78/05). V danom prípade sa odvolací súd k rozhodujúcim skutočnostiam (za ktoré považoval výpovedný dôvod a lehotu na uplatnenie výpovede) vyjadril.

Dovolateľ namietal i správnosť právnych záverov zaujatých súdmi nižších stupňov, teda nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Pokiaľ dovolateľ tvrdil, že odvolací súd nekonal správne, keď napriek jeho návrhu nepripustil proti svojmu rozsudku dovolanie, dovolací súd uvádza, že ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p. oprávňuje odvolací súd založiť výrokom svojho rozsudku prípustnosť dovolania (len) vtedy, ak toto rozhodnutie je zásadného právneho významu. Posúdenie existencie zásadného právneho významu vyplýva z právneho posúdenia veci, preto patrí súdu, a nie účastníkom konania. Zákonná úprava prípustnosti dovolania je kogentná; v prípade, ak odvolací súd prípustnosť dovolania nevysloví, ako je tomu v danej veci, dovolací súd nie

je oprávnený skúmať, či inak ide o vec zásadného právneho významu (porovnaj napr. R 38/1993).

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. októbra 2012

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková